

PROFESOR Z UK PÍSKAL OLYMPIJSKÉ FINÁLE

Hoci Slovensko na tohtoročných olympijských hrách v Tokiu nemalo zastúpenie v žiadnom z kolektívnych športov, vo volejbalovom turnaji malo účastníka dokonca vo finále. Našu krajinu – a zároveň Univerzitu Komenského – reprezentoval Prof. MUDr. Mgr. Juraj Mokrá, PhD., prodekan Jesseniovej lekárskej fakulty v Martine, dlhoročný medzinárodný volejbalový rozhodca. Po viacerých zápasoch v skupinách medzi mužmi aj ženami dostal príležitosť rozhodovať finále volejbalového turnaja žien medzi USA a Brazíliou.

Prekvapila Vás Vaša nominácia na tento zápas?

Áno, prekvapila. Očakával som, že na ženské finále budú nominované rozhodkyne, napokon som však dostal dôveru ja. Až neskôr som sa dozvedel, že to komisia rozhodla na základe dovtedajších výkonov na OH a predchádzajúcich turnajoch ešte pred semifinále.

Bol zápas z Vášho hľadiska náročný?

Každý zápas na takomto turnaji je náročný, a hoci chýbali diváci priamo v hale, sledujú to milióny televíznych divákov po celom svete. Pripravení sme boli na dlhý zápas, nakoľko súboje žien medzi USA a Brazíliou bývajú vždy dramatické. Nakoniec z toho bolo relatívne jednoznačné víťazstvo Američaniek, ktoré tak získali svoje prvé olympijské zlato.

Ako hodnotíte celkovo atmosféru olympiády v Tokiu? Zrejme to bolo - vzhľadom na neprítomnosť divákov - dosť odlišné od iných olympiád a turnajov, ktoré ste zažili...

Atmosféra bola určite iná ako v Riu. Diváci v hale, ale aj v uliciach a v okolí športovísk veľmi chýbali. Pred tromi rokmi som v Jokohame rozhodoval finále Majstrovstiev sveta žien medzi Srbskom a Talianskom, ako aj zápas domácich Japoniek s USA o piate

miesto. Bez ohľadu na to, kto hral, bolo vypredané a 12 000 divákov tam vytvorilo úžasnú kulisu. O to viac mrzí, že sme si to my, ale najmä diváci, nemohli užiť aj tento rok na olympiáde. Nadšenie a nasadenie všetkých zapojených dobrovoľníkov z Japonska však bolo obdivuhodné, všetko fungovalo ako hodinky a mal som pocit, že si to dokázali aj trošku užiť.

Museli ste sa aj Vy ako rozhodcovia pohybovať len v istej bubline? Aké to malo špecifiká?

Mali sme hneď po prilete akúsi polo-karanténu, t. j. mohli sme byť v hoteli a výnimočne aj na športovisku, kde sme pôsobili. Náš hotel bol blízko novopostavenej haly Ariake, takže nám umožnili chodiť do haly pešo, čo bolo asi 10 minút chôdze, avšak len po presne vyhradenom koridore, aby sme sa čo najmenej stýkali s domácim obyvateľstvom. Po päťtyždňovej bubline počas ligy národov v Taliansku, ktorú som musel v rámci prípravy na OH absolvovať, to však ubehlo veľmi rýchlo a nerobilo nám problémy adaptovať sa. Jedlo okrem raňajok sme dostávali buď v hale alebo donáška na izby, mali sme zákaz chodiť po von, zákaz používať verejnú dopravu, zákaz navštevovať akékoľvek turistické atrakcie, či reštaurácie mimo hotelových. A k tomu PCR testovanie pred odletom, po prilete

ako aj každé ráno počas celého turnaja...

Zažili ste aj Vy tie často spomínané „kartónové postele“?

Nie, ubytovaní sme boli v novopostavenom hoteli v blízkosti haly, do olympijskej dediny sme sa nedostali. A žiaľ, na rozdiel od Ria 2016, nemohli sme sa zúčastniť ani slávnostného otvorenia OH...

Olympiáda a predtým Liga národov Vám „zhltili“ celé leto. Stihnete si pred novým akademickým rokom ešte oddýchnuť?

Na oddych veru nebol čas, hneď na druhý deň po prilete som začal naplno fungovať v práci a okrem dobiehania zameškaného najmä pripravovať už aj nový semester.

Na čo „nové“ sa v tomto akademickom roku tešíte?

Pevne verím, že tým novým bude "staronové", t. j. prezenčná výučba v maximálnom možnom rozsahu. Práve prezenčná praktická a klinická výučba je pre našich študentov všeobecného a zubného lekárstva ako aj nelekárskych zdravotníckych študijných programov nevyhnutná a robíme všetko preto, aby sme ju mohli opäť rozbehnúť. Nuž a čaká nás nová akreditácia, ktorá nepochybne naplno zamestná nejedného pracovníka UK.

